

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลของการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนและการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมีสมมติฐานในการวิจัยดังนี้

1. นักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนและนักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยจะมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม
2. นักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยจะมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียน
3. นักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนและนักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยจะมีคะแนนการสอบย่อยสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมในระยะทดลอง และระยะติดตามผล
4. นักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยจะมีคะแนนการสอบย่อยสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนในระยะทดลองและระยะติดตามผล
5. นักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนและนักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยจะมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมในระยะทดลอง และระยะติดตามผล
6. นักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนจะมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยในระยะทดลองและระยะติดตามผล

สมมติฐานข้อ 1 ที่ว่า นักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียน และนักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยจะมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียน วิชาภาษาไทยสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมนั้น จากการทดสอบสมมติฐานโดยการวิเคราะห์ ความแปรปรวนทางเดียวของค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย (จาก ตารางที่ 2) พบว่า นักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนและนักเรียน กลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียน วิชาภาษาไทยสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล การที่นักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรม ตั้งใจเรียน และนักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ใน การเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมนั้น เป็นผลเนื่องมาจากการใช้เทคนิคการ เสริมแรงตนเอง ซึ่งเป็นเทคนิคที่มีประสิทธิภาพอย่างมากในการเพิ่มพฤติกรรมเป้าหมาย และมี ประสิทธิภาพไม่ต่างจากการเสริมแรงภายนอก (Bandura 1976; Kanfer 1970; Mahoney 1976; Cited by Nelson et al. 1983: 557) ทั้งนี้เพราะการให้การ เสริมแรงต่อพฤติกรรมใดก็ทำให้พฤติกรรมนั้นเพิ่มขึ้นได้ (Deese and Hulse 1967: 24-30) ดังจะเห็นได้จากการที่นักเรียนกลุ่มทดลอง 1 ให้การเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียน ทำให้พฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้น (จากตารางที่ 8) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนักวิจัยหลาย ท่านที่พบว่าการใช้เทคนิคการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนทำให้พฤติกรรมตั้งใจเรียน เพิ่มขึ้น (Ballard and Glynn 1975: 387-398; Glynn and Thomas 1974: 299-306; ภรณ์ อินทสร 2526: 72-75) และการที่นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นทำให้นักเรียนมีโอกาสที่จะมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นด้วย ทั้งนี้เพราะว่านักเรียนเอาใจใส่ ฟังครูอธิบายเนื้อหาวิชาที่เรียน จึงทำให้นักเรียนมีโอกาสที่จะเข้าใจเนื้อหาวิชาที่เรียนได้มากขึ้น (Milliman, Schacter and Cohon 1981: 141) และการที่นักเรียนเข้าใจเนื้อหาวิชา มากขึ้นทำให้นักเรียนมีโอกาสที่จะทำคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยได้สูงขึ้น ทั้งนี้ เพราะการที่นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นนั้นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียน (Hoge and Luce 1979: 481; Cobb 1972: 74-80)

ส่วนในกลุ่มทดลอง 2 นั้น ให้การเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อย ทำให้นักเรียน มีคะแนนการสอบย่อยเพิ่มขึ้น (จากตารางที่ 4) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนักวิจัยหลายท่าน

ที่พบว่า การใช้การเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบทำให้คะแนนการสอบเพิ่มขึ้น (Felixbrod and O'Leary 1974: 845-850; Wall 1982: 129-136; สวาท เส้นทอง 2529: 58-59) และการที่นักเรียนมีคะแนนการสอบย่อยเพิ่มขึ้นทำให้นักเรียนมีโอกาสที่จะทำคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นด้วย (Sappington et al. 1980: 616-619; Pigott et al. 1986: 93-98) ทั้งนี้เป็นเพราะการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อย ทำให้นักเรียนต้องการทำคะแนนให้สูงขึ้นตามเป้าหมายที่ตนตั้งไว้ เพื่อที่นักเรียนจะได้รับรางวัลตามเงื่อนไขการเสริมแรงที่ตนเองเป็นผู้กำหนด ดังนั้นความต้องการดังกล่าวอาจทำให้นักเรียนพยายามกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เหมาะสม เช่น ทำพฤติกรรมตั้งใจเรียน พฤติกรรมทำการบ้าน พฤติกรรมอ่านหนังสือล่วงหน้าก่อนที่อาจารย์จะสอน เพื่อที่นักเรียนจะได้มีโอกาสเข้าใจเนื้อหาวิชาได้มากขึ้น ซึ่งอาจทำให้นักเรียนมีคะแนนการสอบย่อยสูงขึ้นด้วย และการที่นักเรียนมีคะแนนการสอบย่อยสูงขึ้นนั้นส่งผลทำให้นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยสูงขึ้นด้วย ทั้งนี้เป็นเพราะเกิดกระบวนการแผ่ขยายข้ามสิ่งเร้า (Stimulus Generalization) จากการที่นักเรียนมีพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เหมาะสมเพื่อที่จะทำคะแนนให้สูงขึ้นในสภาพการวัดผลสอบย่อยไปสู่การที่นักเรียนทำพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เหมาะสมเพื่อที่จะทำคะแนนให้สูงขึ้นในสภาพการวัดผลสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย เพราะทั้งสองสภาพการณ์มีลักษณะที่คล้ายคลึงกันอย่างมากในเรื่องที่เป็นสภาพการวัดสอบเหมือนกัน เป็นวิชาเดียวกัน และมีเนื้อหาวิชาที่สอบเหมือนกัน จึงทำให้เกิดการแผ่ขยายข้ามสิ่งเร้าได้ง่าย (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต 2526: 55-57)

จากผลงานวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของ Cobb and Hops (1973: 108-113) ที่พบว่า การที่นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Bower et al. (1985: 357-369) ที่พบว่า การเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจทำงานตามที่ครูมอบหมายทำให้นักเรียนมีคะแนนการสอบย่อยเพิ่มขึ้นด้วย และสอดคล้องกับงานวิจัยของชลาศัย กัมมรินทร์ (2530: 62-66) ที่พบว่า ในกลุ่มทดลองที่ให้นักเรียนใช้เทคนิคการเสริมแรงตนเองร่วมกับพฤติกรรมนำตนเองและการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มเพิ่มความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัดคณิตศาสตร์ ทำให้เกิดการแผ่ขยายไปสู่การที่นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้น และได้ผลเช่นเดียวกันกับงานวิจัยของ Pigott et al. (1986: 93-98) ที่พบว่า นักเรียนกลุ่มที่มีการสอนโดยเพื่อนร่วมกับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และมีการตั้งเป้าหมายด้วยตนเองต่อคะแนนความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัดคณิตศาสตร์ทำให้

นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์สูงขึ้น

สมมติฐานข้อ 2 ที่ว่า นักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยจะมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนนั้น จากการทดสอบสมมติฐาน โดยการนำผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (จากตารางที่ 2) มาทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยแบบ Tukey (จากตารางที่ 3) พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อย และนักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล การที่นักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อย และนักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยไม่แตกต่างกันนั้น เป็นเพราะในการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนนั้นทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้น โดยนักเรียนเอาใจใส่ฟังครูอธิบายเนื้อหาวิชา ทำงานตามที่ครูสั่ง มีการถาม-ตอบ และเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน ซึ่งจากผลการทดลองจะเห็นว่านักเรียนกลุ่มทดลอง 1 มีค่าเฉลี่ยร้อยละของช่วงเวลาที่แสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นจาก 24.8 ในระยะเส้นฐาน เป็น 98.8 ในระยะทดลอง (จากตารางที่ 8) ซึ่งการที่นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นทำให้นักเรียนมีโอกาสที่จะเข้าใจเนื้อหาวิชาได้มากขึ้น ดังจะเห็นได้จากการที่นักเรียนกลุ่มทดลอง 1 มีค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนการสอบย่อยเพิ่มขึ้นจาก 35.2 ในระยะเส้นฐานเป็น 50.2 ในระยะทดลอง (จากตารางที่ 4) ซึ่งการที่นักเรียนมีความเข้าใจเนื้อหาวิชามากขึ้นทำให้นักเรียนมีโอกาสที่จะคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยให้สูงขึ้น ส่วนนักเรียนกลุ่มทดลอง 2 นั้น ได้ใช้การเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อย ทำให้นักเรียนมีคะแนนการสอบย่อยเพิ่มขึ้นนั้น เป็นเพราะการที่นักเรียนให้การเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยทำให้นักเรียนต้องการที่จะทำคะแนนการสอบย่อยให้สูงขึ้นเพื่อที่ตนเองจะได้รับรางวัลตามเงื่อนไขการเสริมแรงตนเองที่นักเรียนเป็นผู้กำหนด ซึ่งอาจจะทำให้นักเรียนพยายามกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เหมาะสม เพื่อที่ตนเองจะได้มีคะแนนสูงขึ้น ซึ่งในสภาพการเรียนการสอนนี้ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง 2 และพบว่านักเรียนกลุ่มทดลอง 2 มีค่าเฉลี่ยร้อยละของการแสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้น

จาก 30.1 ในระยะเส้นฐาน เป็น 66.2 ในระยะทดลอง (จากตารางที่ 8) ซึ่งการที่นักเรียนกลุ่มทดลอง 2 มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นทำให้นักเรียนมีโอกาสที่จะเข้าใจเนื้อหาวิชาได้มากขึ้น ดังจะเห็นได้จากการที่นักเรียนกลุ่มทดลอง 2 มีค่าเฉลี่ยของคะแนนการสอบย่อยเพิ่มขึ้นจาก 36.7 ในระยะเส้นฐาน เป็น 62.1 ในระยะทดลอง (จากตารางที่ 4) ซึ่งการที่นักเรียนมีความเข้าใจเนื้อหาวิชาเพิ่มขึ้นทำให้นักเรียนมีโอกาสทำคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยเพิ่มขึ้นด้วย จากเหตุผลดังกล่าวจะเห็นได้ว่า กระบวนการที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป้าหมายของนักเรียนกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่มนั้นมีความคล้ายคลึงกัน นั่นคือ นักเรียนกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่มมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนและคะแนนการสอบย่อยเพิ่มขึ้น จะต่างกันก็เพียงแต่การเน้นการให้การเสริมแรงตนเองต่อเป้าหมายที่ต่างกันเท่านั้น ซึ่งกลุ่มทดลอง 1 เน้นที่พฤติกรรมตั้งใจเรียน ส่วนกลุ่มทดลอง 2 เน้นที่ผลการสอบย่อย ดังนั้นการที่นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนและคะแนนการสอบย่อยเพิ่มขึ้น อาจทำให้นักเรียนมีความเข้าใจเนื้อหาวิชาได้ในระดับที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งเป็นผลทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองทั้ง 2 มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยสูงขึ้นไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อ 3 ที่ว่า นักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียน และนักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยจะมีคะแนนการสอบย่อยสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมในระยะทดลองและระยะติดตามผลนั้น จากการทดสอบสมมติฐานโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำ (จากตารางที่ 5) พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลอง 1 และนักเรียนกลุ่มทดลอง 2 มีค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนการสอบย่อยแตกต่างจากกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งในระยะทดลองและระยะติดตามผล และเมื่อนำผลที่ได้จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางแบบวัดซ้ำมาทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนการสอบย่อยโดยใช้วิธีของ Tukey (จากตารางที่ 6, 7) พบว่าค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนการสอบย่อยของนักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อย และนักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งในระยะทดลองและระยะติดตามผล

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล การที่นักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียน และนักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยมีคะแนนการสอบย่อยสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมในระยะทดลองนั้น เป็นเพราะประสิทธิภาพของการเสริมแรงตนเอง

ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนต่าง ๆ ที่ทำให้พฤติกรรมเป้าหมายเพิ่มขึ้น ได้แก่ การตั้งเป้าหมาย (Goal Setting) การเตือนตนเอง (Self-Monitoring) การเสริมแรงตนเอง (Self-Reinforcement) โดยเริ่มต้นจากการที่นักเรียนเป็นผู้ตั้งเป้าหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมตนเอง ซึ่งการตั้งเป้าหมายด้วยตนเองทำให้เกิดความตระหนัก (awareness) ถึงความสามารถของตนเองและต้องการที่จะกระทำพฤติกรรมให้บรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองเป็นผู้ตั้งไว้ ซึ่งจากงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนตั้งเป้าหมายด้วยตนเอง โดยก่อนตั้งเป้าหมายนั้นผู้วิจัยได้บอกให้นักเรียนทราบข้อมูลการแสดงพฤติกรรมเป้าหมายในระยะเส้นฐานของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนจะได้รู้ค่าเฉลี่ยในระยะเส้นฐานนั้นมาตั้งเป็นเกณฑ์เบื้องต้นในการตั้งเป้าหมาย ซึ่งเป้าหมายที่นักเรียนตั้งขึ้นนั้นต้องไม่ง่ายหรือไม่ยากจนเกินไปในการที่นักเรียนจะกระทำพฤติกรรมนั้นให้บรรลุผลสำเร็จ และโดยเฉลี่ยแล้วควรจะตั้งเป้าหมายเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 10 ของค่าเฉลี่ยในระยะก่อนหน้านั้น (Kazdin 1975: 227) เมื่อนักเรียนตั้งเป้าหมายด้วยตนเองได้แล้ว นักเรียนก็นำเป้าหมายที่นักเรียนตั้งมาพิจารณาร่วมกับผู้วิจัย ถ้าหากว่านักเรียนตั้งเป้าหมายไว้สูงหรือต่ำเกินไป ผู้วิจัยก็จะให้คำแนะนำเพื่อให้นักเรียนตั้งเป้าหมายได้เหมาะสม จากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนกำหนดเงื่อนไขการเสริมแรงตนเอง ซึ่งในงานวิจัยนี้นักเรียนได้ใช้คะแนนเป็นตัวเสริมแรง โดยนักเรียนเป็นผู้กำหนดตารางการให้คะแนนเมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมได้ตามเป้าหมายในระดับต่าง ๆ ส่วนการใช้คะแนนแล่งสิ่งของของนักเรียนต้องการนั้น นักเรียนกับผู้วิจัยได้ร่วมกันกำหนดอัตราแลกเปลี่ยนสิ่งของไว้ โดยผู้วิจัยจะเป็นผู้จัดหาสิ่งของดังกล่าวมาให้นักเรียน ต่อจากนั้นนักเรียนก็ใช้กระบวนการเตือนตนเองโดยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมเป้าหมาย ซึ่งข้อมูลที่ได้จะทำหน้าที่เป็นข้อมูลย้อนกลับให้นักเรียนทราบว่าตนเองกระทำพฤติกรรมได้ตามเป้าหมายแล้วหรือยัง ถ้านักเรียนทำพฤติกรรมได้ตามเป้าหมาย นักเรียนก็จะให้การเสริมแรงตนเอง ซึ่งในงานวิจัยนี้ถ้านักเรียนทำพฤติกรรมได้บรรลุเป้าหมายติดต่อกัน 3 ครั้ง นักเรียนก็ต้องเพิ่มเกณฑ์ขึ้นไป ดังนั้นจึงทำให้นักเรียนเกิดความพยายามที่จะกระทำพฤติกรรมให้บรรลุเป้าหมายในระดับที่สูงขึ้น (Bandura 1977: 161; Tysinger 1986: 2892) แต่ถ้านักเรียนยังไม่สามารถกระทำพฤติกรรมได้ตามเป้าหมาย นักเรียนจะทบทวนและปรับปรุงพฤติกรรมเพื่อที่จะทำพฤติกรรมให้ไปสู่เป้าหมายนั้น (Mikulus 1978: 106-108; Wilson and O'Leary 1980: 226) ดังจะเห็นได้จากการที่นักเรียนกลุ่มทดลอง 2 ได้ตั้งเป้าหมายด้วยตนเองเกี่ยวกับการทำคะแนนการสอบย่อยให้สูงขึ้น ต่อจากนั้นนักเรียนก็พยายามกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เหมาะสมเพื่อให้ตนเองมีคะแนนการสอบย่อยเพิ่มขึ้น และ

เมื่อพบว่านักเรียนทำคะแนนได้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ นักเรียนก็ให้การเสริมแรงตนเอง ซึ่งจากเหตุผลดังกล่าวนี้ทำให้นักเรียนกลุ่มทดลอง 2 มีคะแนนการสอบย่อยเพิ่มขึ้น ส่วนนักเรียนกลุ่มทดลอง 1 นั้น นักเรียนได้ตั้งเป้าหมายเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียน และเมื่อนักเรียนทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตนเองพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนได้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ นักเรียนก็ให้การเสริมแรงตนเอง ซึ่งทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้น และการที่นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นนี้ทำให้นักเรียนมีโอกาที่จะทำคะแนนการสอบย่อยเพิ่มขึ้นได้ ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องมาจากการที่นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นด้วยการเอาใจใส่ฟังครูอธิบายเนื้อหาวิชา ทำงานตามที่ครูสั่ง และเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนมากขึ้น ทำให้นักเรียนมีโอกาที่จะเข้าใจเนื้อหาวิชามากขึ้น และทำให้นักเรียนมีคะแนนการสอบย่อยสูงขึ้น ทั้งนี้เพราะการที่นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการทำคะแนนแบบทดสอบเพิ่มขึ้น (Cobb 1972: 74-78) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Bollard and Glynn (1975: 387-398) ที่พบว่า การใช้วิธีการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมการทำงานตามที่ครูสั่ง และผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเรียงความทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการทำงานตามที่ครูสั่ง และผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเรียงความเพิ่มสูงขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Bower et al. (1985: 357-369) ที่พบว่า การให้การเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจทำงานตามที่ได้รับมอบหมายทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจทำงานตามที่ได้รับมอบหมายเพิ่มขึ้น และทำให้นักเรียนมีคะแนนการทำแบบทดสอบเพิ่มขึ้นด้วย และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Felixbrod and O'Leary (1974: 845-850) ที่พบว่า การให้การเสริมแรงตนเองต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ทำให้นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นด้วย

ส่วนในระยะติดตามผลนั้น การที่นักเรียนกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม มีคะแนนการสอบย่อยสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมนั้น ทั้งนี้เป็นเพราะนักเรียนใช้กระบวนการเสริมแรงตนเองในระยะทดลองทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องการตั้งเป้าหมายด้วยตนเอง การเตือนตนเอง และการเสริมแรงตนเอง ซึ่งการเรียนรู้ในกระบวนการเสริมแรงตนเองนี้ทำให้เกิดการแผ่ขยายไปสู่ช่วงติดตามผลได้ (Rosenbaum and Drabman 1979: 475) ซึ่งจะเห็นได้จากการที่นักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนมีคะแนนการสอบย่อยเพิ่มขึ้นจาก 50.2 ในระยะการทดลองเป็น 57.5 ในระยะติดตามผล (จากตารางที่ 4) นั้น เป็นผลเนื่องมาจากการที่นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในกระบวนการเสริมแรงตนเองดังกล่าวมาแล้ว นอกจากนี้ยังเกิดจากการที่นักเรียนกลุ่มทดลอง 1 ได้ฝึกทักษะการเรียนรู้อย่างเป็นระบบจนเกิด

เป็นลักษณะนิสัยที่เหมาะสมในการเรียน ประกอบกับนักเรียนเกิดความเคยชินต่อการแสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นแล้วมีผลทำให้นักเรียนมีคะแนนการสอบย่อยเพิ่มขึ้นด้วย ซึ่งถือได้ว่าเป็นผลสำเร็จจากการที่นักเรียนกระทำพฤติกรรมตั้งใจเรียนจึงอาจทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจ และพยายามกระทำพฤติกรรมตั้งใจเรียนให้มากขึ้น เพื่อที่นักเรียนจะได้มีคะแนนสูงขึ้น ในระยะติดตามผล ส่วนนักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยนั้นมีคะแนนลดลง จาก 62.1 ในระยะทดลองเป็น 45.0 ในระยะติดตามผลนั้นเป็นผลเนื่องมาจากนักเรียนกลุ่มทดลอง 2 ไม่ได้ได้รับการฝึกทักษะในการเรียนอย่างเป็นระบบ ดังนั้นเมื่อถอดถอนโปรแกรมการเสริมแรงตนเองออกไปทำให้นักเรียนกลุ่มทดลอง 2 นั้นมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนลดลง และเป็นผลให้นักเรียนมีคะแนนการสอบย่อยลดลงด้วย และนอกจากนี้อาจเป็นเพราะผู้วิจัยได้ถอดถอนโปรแกรมการเสริมแรงตนเองออกทันทีทันใด จึงทำให้คะแนนการสอบย่อยลดลงได้ (Richards and Perri 1978; cited by Foa 1983: 187)

ซึ่งจากผลงานวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของ Greiner and Karoly (1976: 495-502) ที่พบว่า การใช้การควบคุมตนเองต่อกิจกรรมการเรียนและคะแนนการสอบ ทำให้นักศึกษามีกิจกรรมการเรียนและคะแนนการสอบเพิ่มขึ้น ทั้งในระยะทดลองและระยะติดตามผล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Stevenson and Funtuzzo (1984: 203-212) ที่พบว่า การใช้การเสริมแรงตนเองปรับพฤติกรรมการทำแบบฝึกหัดคณิตศาสตร์ ทำให้นักเรียนมีคะแนนการทำแบบฝึกหัดคณิตศาสตร์ถูกต้องเพิ่มขึ้น และเกิดการแผ่ขยายไปสู่การทำคะแนนแบบฝึกหัดได้ถูกต้องเพิ่มขึ้นในระยะติดตามผลด้วย

สมมติฐานข้อ 4 ที่ว่า นักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยจะมีคะแนนการสอบย่อยสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนในระยะทดลองและระยะติดตามผลนั้น จากการทดสอบสมมติฐาน โดยการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนการสอบย่อยด้วยวิธีการของ Tukey (จากตารางที่ 6,7) พบว่า ในระยะทดลอง นักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยมีคะแนนการสอบย่อยสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในระยะติดตามผลนั้น นักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียน มีคะแนนการสอบย่อยสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล การที่นักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยมีคะแนนการสอบย่อยสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนในระยะทดลองนั้น ทั้งนี้เป็นไปตามหลักการของทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement Theory) ที่เห็นว่าพฤติกรรมหรือผลของพฤติกรรมที่ได้รับการเสริมแรง ทำให้พฤติกรรมหรือผลของพฤติกรรมนั้นเพิ่มขึ้น (Deese and Hulse 1967: 24-30) ดังจะเห็นได้จากการที่นักเรียนกลุ่มทดลอง 2 ให้การเสริมแรงตนเองโดยตรงต่อผลการสอบย่อย ทำให้นักเรียนมีคะแนนการสอบย่อยเพิ่มขึ้น ซึ่งถือได้ว่าเป็นผลโดยตรง (Direct effect) ในขณะที่กลุ่มทดลอง 1 ให้การเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพื่อส่งผลทำให้นักเรียนมีคะแนนการสอบย่อยเพิ่มขึ้นด้วย แต่ทว่าเป็นผลโดยอ้อม (Indirect effect) ซึ่งคะแนนการสอบที่เพิ่มขึ้นจากผลโดยตรงนั้นมีแนวโน้มที่จะสูงกว่าคะแนนการสอบที่เพิ่มขึ้นจากผลโดยอ้อม โดยดูได้จากข้อมูลในตารางที่ 4 ที่พบว่า ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนสอบย่อยของนักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยในระยะทดลอง ($\bar{x} = 62.1$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนการสอบย่อยของนักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนในระยะทดลอง ($\bar{x} = 50.2$) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ wall (1982: 129-136) ที่พบว่า การใช้การเตือนตนเองร่วมกับการเสริมแรงตนเองต่อการทำแบบทดสอบทำให้นักเรียนมีคะแนนการทำแบบทดสอบเพิ่มขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของสวาท เส้นทอง (2529: 54-59) ที่พบว่า การให้นักเรียนเป็นผู้กำหนดเงื่อนไขการเสริมแรงตนเองต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนบวกเลขลบเลขของเด็กปัญญาอ่อนที่สามารถเรียนได้ทำให้นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการบวกเลขลบเลขเพิ่มขึ้น

ส่วนในระยะติดตามผลนั้น การที่นักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนมีคะแนนการสอบย่อยสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อย ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานนั้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการที่นักเรียนกลุ่มทดลอง 1 ให้การเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียน ทำให้นักเรียนได้ฝึกทักษะทางการเรียนอย่างเป็นระบบจนเกิดเป็นลักษณะนิสัยในการเรียนที่เหมาะสม ซึ่งพฤติกรรมที่เป็นทักษะนี้เมื่อฝึกได้อย่างเป็นระบบแล้วทำให้เกิดการแผ่ขยายได้ดีขึ้น จึงเป็นผลทำให้พฤติกรรมตั้งใจเรียนคงอยู่ได้ในระยะติดตามผล และการที่นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงในระยะติดตามผลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการทำคะแนนการสอบย่อยได้สูงขึ้นด้วย (Cobb 1972: 74-80) ซึ่งต่างจากการที่นักเรียนกลุ่มทดลอง 2 ที่ให้การเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยทำให้นักเรียนมุ่งเน้นที่จะทำคะแนนให้สูงขึ้นเท่านั้น

โดยไม่ได้ฝึกทักษะการเรียนรู้ที่เป็นระบบ จึงทำให้พฤติกรรมตั้งใจเรียนไม่คงอยู่หลังจากที่ถอดถอนโปรแกรมการเสริมแรงตนเองออกไปแล้ว และการที่นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนลดลงในระยะติดตามผลนี้ ทำให้นักเรียนมีคะแนนการสอบย่อยลดลงด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Felixbrod and O'Leary (1974: 845-856) ที่พบว่า ในระยะติดตามผลเมื่อยุติเงื่อนไขการเสริมแรงตนเองต่อคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทำให้นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนลดลงด้วย

สมมติฐานข้อที่ 5 ที่ว่า นักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียน และนักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยจะมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมในระยะทดลองและระยะติดตามผลนั้น จากการทดสอบสมมติฐานโดยการหาค่าเฉลี่ยร้อยละของช่วงเวลาแสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียน (จากตารางที่ 8) พบว่านักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนและนักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมในระยะทดลองและระยะติดตามผล

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล การที่นักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียน และนักเรียนที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมในระยะทดลองนั้น ทั้งนี้เนื่องมาจากประสิทธิภาพของเทคนิคการเสริมแรงตนเอง ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วในสมมติฐานข้อที่ 2, 3 และ 4

ส่วนในระยะติดตามผลนั้น การที่นักเรียนกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมนั้นเป็นผลมาจาก การที่นักเรียนกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ได้ใช้เทคนิคการเสริมแรงตนเองในระยะทดลองทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องการตั้งเป้าหมายด้วยตนเอง การเตือนตนเอง และการเสริมแรงตนเอง และเทคนิคการเสริมแรงตนเองเป็นเทคนิคที่ช่วยทำให้พฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปนั้นคงทนต่อการหยุดยั้ง (Rosenbaum and Drabman 1979: 467-485) จึงทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนคงอยู่ได้ในระยะติดตามผล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภรณี อินทสร (2526: 72-75) ที่พบว่า การใช้การควบคุมตนเองปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียนทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงขึ้นในระยะทดลองและคงอยู่ในระยะติดตามผล และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Kirby and Shields (1972: 79-84) ที่พบว่า การให้การเสริมแรงตนเองต่อความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัดทำให้นักเรียนมีคะแนน

การทำแบบฝึกหัดและมีพฤติกรรมตั้งใจทำแบบฝึกหัดเพิ่มขึ้นด้วย

สมมติฐานข้อที่ 6 ทวีว่า นักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียน จะมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยใน ระยะทดลองและระยะติดตามผลนั้น จากการทดสอบสมมติฐานโดยการหาค่าเฉลี่ยร้อยละของ ช่วงเวลาที่แสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียน (จากตารางที่ 8) พบว่า ค่าเฉลี่ยร้อยละของช่วงเวลา ที่แสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูง กว่านักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยทั้งในระยะทดลองและระยะติดตามผล

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล การที่นักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรม ตั้งใจเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อย ในระยะทดลองนั้น ทั้งนี้เป็นไปตามหลักการของทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement theory) ที่เห็นว่า พฤติกรรมหรือผลของพฤติกรรมที่ได้รับการเสริมแรงก็ทำให้พฤติกรรมหรือผลของ พฤติกรรมนั้นเพิ่มขึ้น (Deese and Hulst 1967: 24-30) และการที่นักเรียนกลุ่มทดลอง 1 ให้การเสริมแรงโดยตรงต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนทำให้พฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นนั้นถือได้ว่าเป็นผลโดยตรง (Direct Effect) ส่วนการที่นักเรียนกลุ่มทดลอง 2 ให้การเสริมแรงตนเอง ต่อผลการสอบย่อยแล้วทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นนั้น ถือได้ว่าเป็นผลโดยอ้อม (Indirect effect) ซึ่งการที่นักเรียนกลุ่มทดลอง 1 ให้การเสริมแรงโดยตรงต่อพฤติกรรม ตั้งใจเรียนทำให้นักเรียนมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มทดลอง 2 ที่ ให้การเสริมแรงต่อผลการสอบย่อยแล้วทำให้พฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้น ดังจะเห็นได้จากข้อมูล ในตารางที่ 8 ที่พบว่า ค่าเฉลี่ยร้อยละของช่วงเวลาแสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน กลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนในระยะทดลอง ($\bar{x} = 97.0$) สูงกว่า ค่าเฉลี่ยร้อยละของช่วงเวลาแสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเอง ต่อผลการสอบย่อยในระยะทดลอง ($\bar{x} = 66.2$)

ส่วนในระยะติดตามผลนั้น การที่นักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรม ตั้งใจเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อย นั้นเป็นเพราะนักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนได้ฝึกทักษะในการเรียน อย่างเป็นระบบจนเกิดเป็นลักษณะนิสัยที่เหมาะสมในการเรียน ซึ่งเป็นผลทำให้พฤติกรรมตั้งใจเรียน คงอยู่ได้ในระยะติดตามผล ซึ่งต่างจากนักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยนั้น

นักเรียนต้องการที่จะทำคะแนนผลการสอบย่อยให้สูงขึ้นเพื่อที่ตนเองจะได้รับรางวัลเท่านั้น ทำให้นักเรียนกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ดังที่เคยกล่าวไว้แล้ว เพื่อที่ตนเองจะได้มีคะแนนการสอบย่อยสูงขึ้น จึงทำให้นักเรียนไม่ได้รับการฝึกทักษะในการเรียนอย่างเป็นระบบ และเมื่อถอดถอนโปรแกรมการเสริมแรงตนเองออกไปก็ทำให้นักเรียนลดการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เหมาะสมลงด้วย ดังนั้นจึงทำให้นักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียน มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่มีการเสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยในระยะ - คิดตามผล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Glynn and Thomas (1974: 299-306) ที่ใช้วิธีการควบคุมตนเองร่วมกับการชี้แนะเพิ่มพฤติกรรมตั้งใจเรียน ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้นในระยะทดลองและคงอยู่ในระดับสูงในระยะติดตามผลด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย